

LETTERKUNDE

maar bovenal Paaltjens Piet" — deze regels vindt men in de inleidende zang en wie deze zienswijze niet deelt, zal waarschijnlijk weinig voldoening in Van der Steen's bundel vinden. Zo gaat het ook mij, en ik zie dan ook verlangend naar nieuw en andersoortig werk van dezen dichter uit: ik léés in mijn vacaties verzen, en dan liever *Kortom* of *Controversen* dan Paaltjens-imitaties. Ook al ben ik niet blind voor de humoristische trekjes, die men hier op vrijwel elke bladzijde vindt en waarvan ik hier een geslaagd voorbeeld wil laten volgen:

Wie over een eeuw dit lied leest,
is beter af dan ik:
hij moge er hartgrondig om weenen,
maar 't is niet zijn laatste snik.

En ik daarentegen — wat bleef mij?
De hoop van een kleinen roem
in de schaduw der monumenten
voor de dichters Marsman en Bloem.

Daar zal soms een vrouw staan talmen,
wier oogopslag ziel verraadt —
toddát heur hondje klaar is
en zij weer naar huis toe gaat.

Henrik Scholte, *Vita brevis*, Nijgh & Van Ditmar, Rotterdam, 1939.

Henrik Scholte, eens een der veelbelovende jongeren, die zich rond de Vrije Bladen schaarden, deed jarenlang in poëtis niets van zich horen, tot men hem het vorig jaar plotseling met enige gedichten in het poëziesnummer van *Werk* aantrof. Blijkens de inslag van dit tijdschrift behoorde hij in den jare 1939 dus nog tot de jongeren, hetgeen tegelijk de wonderlijke situatie in onze literatuur tekent, en het er voor Scholte niet

beter op maakte. Als men n.l. de verzen, die hij daar bijdroeg en die thans in zijn nieuwe bundel *Vita brevis* zijn opgenomen (*De Schipbreuk*, *Straatzang in Tripolis*, *Drie Spaanse verzen*) vergeleek bij wat de werkelijke jongeren afstonden, kon men het predikaat „veelbelovend" gerust laten vervallen!

Inmiddels steekt er in dit predikaat zelf, zoals het omstreeks 1928 gebruikt werd, iets onrechtvaardigs, want men gaat bij de beoordeling van poëzie nu eenmaal niet in de eerste plaats van de kwantiteit uit. Ik herinner mij hoe Vestdijk, in een korte recensie, eens betoogde, dat de gewoonte om uit bundels één vers te lichten als *het* vers van den dichter, is gefundeerd in het wezen der poëzie, omdat deze een wereld vormt van *détails* binnen *détails*, van bijzondere woorden binnen regels, van regels binnen verzen, en van verzen binnen bundels. Legt men inderdaad dit criterium aan, dan was Scholte reeds in zijn produktieve jeugd jaren niet een veelbelovend, maar een *belangrijk* dichter omdat hij een vers schreef, dat voor den poëzieminnaar welhaast klassiek geworden is: het wonderlijke sonnet *Hölderlin* met de verrassende regel „En Hölderlin stierf onophoudelijk", die men niet meer vergeet. Het is jammer, dat Scholte bij een bundeling na zoveel jaar, niet met nog meer zelfkritiek te werk is gegaan. Er staan in *Vita brevis* vele verzen, die er gerust buiten hadden kunnen blijven, en dit valt te meer te betreuren, waar men anderzijds twee of drie zeer goede gedichten vindt en nog verschillende andere, die onloochenbaar aantonen, dat men den dichter Scholte, vergeleken bij de men of to-day, maar niet met een handgebaar in de hoek der vergetelheid kan schuiven. Het beste komt mij de dichter